

TÖRÉKENY MÚLT

Amelia

Az eső csendesen kopogott az ablakon, miközben anyám ágya mellett ültem. A szoba levegője nehéz volt a régi történetektől, amiket már ezerszer hallottam. Fáradtan dőltem hátra a széken, és megpróbáltam figyelni, miközben ő újra elkezdett mesélni arról a szerelemről, ami mindent megváltoztatót az életében.

– Még mindig nem értem, hogyan tudtál ennyire beleszeretni abba az emberbe. Alig pár hetet töltöttetek csak együtt, aztán eltűnt – fakadtam ki, miután sokadszorra hallgattam végig a szüleim megismerkedésének történetét. Olyan mély szomorúság áradt anyámból, hogy az én szívemet is összeszorította. Rossz volt nézni a múlt iránti reménytelen vágyakozását, majd elszégyelltem magam, amiért így ráförmedtem egy beteg emberre. – Sajnálom.

– Kincsem, semmi baj, megértelek, hiszen az apádról van szó, aki ráadásul jelen sincs az életedben – nyúlt a kezem után, hogy vékony ujjával finoman megcirógassa a kézfejem. Mindig így nyugtatott, ha valamiért idegeskedtem.

– Ez egy olyan szerelem volt, ami csak egyszer adatik meg az életben, és aminél az ember már a legelején érzi, hogy csakis katasztrófával végződhet, de mégis hittem, hogy ezúttal másképp

lesz. Úgy éreztem, a csillagokat is lehozná értem, és hogy az együtt töltött időben bármire képes vagyok. Még az Everestet is megmászta volna érte, ha ezt kéri.

– És John? – utaltam bátyám, Charles apjára, aki sajnos a testvérem születése után nem sokkal elhunyt.

– Szeretett, és én is szerettem őt, de az másféle szerelem volt. Nyugodt és kiszámítható, nem pedig az a perzselő, mindent elsöprő. Ő volt a támaszom a nehéz időkben, és ezért mindig is hálaival gondolok rá. A bátyád a kiköpött mása. Mindent ezerszer átgondol – mosolyodott el, ahogy elmélázott az emlékei között, aztán egyszer csak megszorította a kezem, és miközben a szemembe nézett, komoly hangon folytatta. – Óvakodj az olyan férfitől, aki olyan váratlanul érkezik az életedbe, mint ahogy a zápor egy nyugodt nyárestén.

– Tudom, tudom, már jó párszor elmondtad. Nekem tökéletesen megfelelne egy kiszámítható szerelem is a maga kiszámítható hétköznapijaival és kiszámítható érzéseivel.

– Szeretném, ha találnál valakit, mielőtt... – elcsuklott a hangja, és fáradtan lehunyta a szemét. Már így is többet beszélt, mint szokott. Én pedig éreztem a kimondatlan fájdalmat a szavai mögött – a felismerést, hogy hiba volt apámra várnia ennyi éven át.

Megsimogattam lesóványodott, csontos arcát, majd kimentem a nappaliba, hogy tudjon pihenni. Lerogytam a kisasztal mellé, kezembe vettem azt a könyvet, amit ő olyan szívesen olvasott, és igyekeztem visszatartani a könnyeimet. Kimerült voltam. Az utóbbi hónapok teljesen maguk alá temettek. Minden nap hajnalban keltem, és a legrosszabbtól tartva, félig futva tettem

meg édesanyám szobájába vezető utat. Ő valahányszor meglátott, elmosolyodott, és a kezemért nyúlt, majd arra kért, énekeljek neki. A legtöbbször egy Bruno Mars dalt adtam elő. Ez lett a mi reggeli rituálénk, ami valahogy mindig új erőt adott neki, még ha csak rövid ideig is. Aztán ahogy szaladtak a percek, majd órákká álltak össze, előkerültek az erős fájdalomcsillapítók, amik órákra bódultságba lökték anyut, aztán a bódultságot az esti fájdalmas sírások követték, majd az újabb, megváltást hozó szerek.

Az egyik ilyen estén sírva kérte, hogy énekeljek neki, míg hatni nem kezd a morfin. A szívem ezernyi darabra tört elgyötört hangja hallatán. Képtelen voltam megtagadni a kérését, holott már minden dallam és hang az elmúlás közeledtét juttatta eszembe. Ha csak meghallottam egy rádióban felhangzó dallamosabb szlogent, valaki telefoncsörgését, elfogott a rosszullet. Irtóztam a zenétől, mégis énekeltem neki.

– Gyönyörű a hangod, énekesnőnek kéne állnod – mondotta gyakorta, majd egyik éjszaka, álmittasan suttogetta csak úgy bele a feketeségbe: – Ne maradj Varsóban, menj vissza Londonba, fejezd be az egyetemet és valósítsd meg az álmod. Nyiss egy ajándéküzletet. Egy olyat, aminek a csodájára járnak.

Miatta jöttem haza Londonból Lengyelországba. Mikor már azt hittük, használtak a kezelések és a masztekтомia, hogy talán legyőzte a rákot, derült égből villámcsapásként ért minket, hogy a kór szétterjedt a testében, éhes szúként felemészte őt. Charlesszal összeomlottunk, de semmi pénzért nem mutattuk volna ezt anyu előtt. Akkor sírtunk, amikor ő nem látta. Egymást

vigasztaltuk, és próbáltunk felkészülni a felkészülhetetlenre. Hogy hetek vagy hónapok múlva bekövetkezik a legrosszabb.

Fájdalmas kiáltásra ébredtem, majd Charles hangjára, ahogy segítségért kiált. Azonnal kipattantam az ágyból, és rohantam anyu szobájába. A bátyám az ágy mellett térdelt, és anyut szólongatta, aki kitágult pupillával, tátott szájjal meredt a mennyezetre.

- Anyu - kérleltük felváltva, de nem felelt. Soha többé nem felelt már.

A temetés egy szeles, tavaszi napra esett. Csupán egy maréknyi ember, köztük a kertvárosi szomszédok, a túlsó utcabeli boltos és a postás kísérte utolsó útjára. Mind ismerős arc. Apám sehol. Az az ember, aki elhitette vele, hogy az igaz szerelem létezik, aki a csillagokat is lehazudta neki, sehol nem volt. Holott anyám megszámlálhatatlanul sokszor ült a kertben arra várva, hogy betoppanjon. Állítása szerint párszor eljött, noha én nem emlékszem rá. Sejttem, ezzel nyugtatott, hogy ne egy felelőtlen apafigura képe maradjon meg bennem. Pedig tudott róla, hogy született egy lánya. Anyám megírta neki, de ő rám sem bagózott, sőt, egy idő után a levelek olvasatlanul érkeztek vissza Santa Margalidából. Egyszer kamaszos lázadásomban a fejéhez vágtam, hogy miért nem keresi már meg az apámat, leszegte a fejét, és csak annyit szólt, hogy *óvakodjak attól, aki úgy toppan be az életembe, mint a hirtelen jött nyári zápor*, majd kisvártatva hozzátette: *őt elvesztettem, de a méltóságomat nem fogom. Aki akar, az keres, a többi csak kifogás.*

Ekkor megfogadtam, én soha nem járok úgy, ahogy ő. Soha nem lépek bele anyám levetett cipőjébe. Kell a fenének az igaz szerelem, ha az ilyen nyomorúságos.

Anyu halála után Charlesszal próbáltuk ott folytatni az életünket, ahol azelőtt, de egyikünk sem lelt nyugalomra. Eltűntek a színek, fakó lett a világ, az otthonunk nyomasztó börtönné vált, végül már alig-alig jártunk haza. Úgy hittük, ha távol vagyunk kertvárosi otthonunktól, megnyugvásra lelhetünk. Végül eladtuk a házat, én visszamentem Angliába, Charles pedig egy Krakó melletti kis településen kezdett új életet.

Miután befejeztem az egyetemet, napestig bújtam a londoni albérletem sötétjében a netet, kiadó vagy eladó üzlethelyiség után kutatva. Minél messzebb keresgéltem a fővárostól, annál megfizethetőbb lett a kínálat. Engem pedig sürgetett az idő, na meg a pénzem rohamos fogyása. Munkára volt szükségem, de záros időn belül.

Anyám egykori szürke Freelanderével felkutattam az összes környékbeli kiadó üzlethelyiséget, de vagy drágák voltak, vagy kiestek a pulzáló vásárlói forgatag útvonalából. Kénytelen voltam lejjebb adni az elképzeléseimből, miszerint nagymenő fővárosi üzlettulajdonos leszek. Végül egy borús nyári reggelen, amikor fél London elbújt a szakadó eső elől, én kocsiba pattantam, és meg sem álltam a Kent megyei Maidstone-ig. Ahogy a Medway folyó partján sétálva magával ragadott a bájos sétányok és a régi épületek látványa, tudtam, itt a helyem. A város központja pulzált az élettől, az üzlethelyiség pont ott helyezkedett el, ahol lenne kellett. A Kings Road elég népszerű és forgalmas utcának ígérkezett egy ajándéküzlet beindításához, így hát a következő

hónapban bele is vágtam anyám utolsó kívánságának megvalósításába.

Három hónapomba került, mire beindítottam az üzletet, belaktam a Heathfield Road-i aprócska, vöröstéglás otthonom, és ennyibe, amíg meg nem ismerkedtem valakivel.

Aiden a kezdetektől fogva törzsvásárló volt az édesanyám után elnevezett boltomban, a Mary's-ben. Eleinte furcsálltam a közvetlenségét, a lehegrelő humorát, amivel nap mint nap elbűvölt, feledtetve bátyám és édesanyám hiányát, aztán vasárnapként, amikor a bolt zárva volt, alig vártam a másnapot, hogy újra derűvel töltse meg az életem. Megszaporodtak a látogatásai, egyre többször kaptam az üzlet melletti Costa Coffee-ből valami finomságot, és ő egyre több időt töltött a dísz tárgyak vizslatásával.

– Lenne kedved munka után beülni a túlsó utcában lévő étterembe? Azt csiripelték a madarak, hogy ott készítik Anglia legjobb pásztorpitóját – kérdezte széles mosollyal, szemében gyermeki izgalommal.

– Végül is – böktem ki határozatlanul. Szerettem, hogy megnevettetett a történeteivel, de nem perzselte a bensőmet a tűz, nem emésztett frenetikus vágy iránta. Amolyan békésen lobogó lángocskákat éreztem, egy nyugalmas, kiszámítható valamit. Hiszen ezt akartam. Egy kiszámítható szerelmet.

Szorosan magához húzott. Fűszeres parfümjének illata körbelengte, izmai megfeszültek kék inge alatt.

– Nem is tudod, mennyire sokat jelent ez nekem, Amy.

Nem szerettem ezt a becenevet, neki mégis hagytam, hogy így szólítson.

– Többé soha nem leszel szomorú – súgta a fülembe.

És én hittem neki. Akartam hinni neki. Felejtennem kellett.

Abban az évben épphogy annyi bevétel volt, amiből megélhettem, a következő viszont elhozta az áttörést. Ahogy a helyiek lassan felfedezték maguknak a boltot, és én is ráéreztem, mi az, amire a szívük vágyik, beindult az üzlet. Kezdték úgy érezni, végre minden a helyére került az életemben.

Aiden eleinte csak egy pár zoknit és alsógatyát, végül egy egész ruhatárat hagyott nálam. Apránként beköltözött hozzám, és belakta az otthonomat. Míg ő sok mindent tudott rólam, én róla szinte semmit. Néha már azon agyaltam, lehet, hogy árva-házban nevelkedett, és nem ismeri a szüleit. Mikor rákérdeztem erre, sértetten kikelt magából, így egy idő után már nem is kíváncskodtam.

Az életünk tényleg kiszámítható volt. Hetente összeültünk a barátaival, eljártunk moziba, péntekenként pizzát ettünk, és ugyanabban a két pózban szeretkeztünk. Már egy pillantásából tudtam, mit szeretne, azt is általában kétnaponta. Eleinte tetszett ez a kiszámíthatóság, de amikor kapcsolatunk elérte a második évet, örültem, ha elszabadulhattam otthonról. A munka, a változatosság, az új és régi arcok energiával töltöttek fel, még akkor is, amikor már sokadik napja nyúlt éjszakába a munka. Annyi áru érkezett a boltba, hogy alig győztem. Szeptemberben mindig nagy volt az igény a különféle díszekre, lakberendezési tárgyakra, őszi dekorokra. Éjfél előtt elégedetten rogytam le a fehér pult mögé. A kirakatban faládikó, egy csokor műnapraforgó és egyéb szépséges ajándéktárgyak sorakoztak.

Fáradtan ránéztem a mobilomra. Aiden hatszor keresett. Csak most este. Túlságosan is aggodalmaskodott. Nem is értem, miért féltett ennyire, hiszen Maidstone-ban elenyésző volt a bűnözés, hála a sűrűn bekamerázott utaknak és tereknek.

Alighogy hazaértem és benyitottam, vöröslő fejjel nekem esett.

– Mégis merre jártál? Miért nem vetted fel?

Szokatlan volt tőle ez a hangnem.

– A Mary's-ben voltam – feleltem, és leraktam a táskámat a szürke konyhapultra. A mosogatnivaló hegyekben állt, egy megázott újságkupac mellett üres sörösdobozok heverték a tömörfa konyhaasztalon. Bár Aiden a Mote part melletti házában, home office-ban napi pár órát dolgozott, mégsem volt ideje, hogy a második otthonának nevezett házban elpakoljon maga után. Ilyenkor elgondolkodtam, hogy hova tűnt az a figyelmes és kedves férfi, akit megismertem.

– Na ne mondd! Mostanában valahogy túl sokáig melózol, ha valóban azt csinálod – puffogott tovább.

A feltételezése sértett. Megráztam a fejem, és eltűntem a hálóból nyíló fürdőszobában. Azt hittem, ott nyugtom lehet, de utánam jött, és az ajtófélfának dőlve, karba font kézzel méricskélt.

– Ki kefélget, Amy?

– Micsoda? – Azt hittem, rosszul hallok. – Szeretnék lezuhanyni, menj ki, kérlek.

– Ugyan, ne csináld már! Másnak hagyod, hogy nézzen, engem meg kizavarnál? Hát milyen nő vagy te?

– Miről beszélsz? Egyáltalán nem néz más, és mondtam már, dolgoztam. Nagyon feszített most a tempó.

– Akkor vegyél fel valakit. Dolgozzon ő, te meg legyél szépen itthon. Velem – azzal elégedett ábrázattal sarkon fordult. Hallottam, ahogy bekapcsolta a tévét, és valami hülye műsoron nagyokat röhögött.

Miután lezuhanyoztam, és eltüntettem a csatateret a konyhából, feladtam egy hirdetést a helyi Facebook-csoportban. Tényleg szükségem volt valakire, aki besegít. Hátha akkor Aiden is megnyugszik, és nem féltékenykedik tovább.

Már aznap este négyen jelentkeztek az eladói munkakörre, másnap még hárman. Kettő közülük a bemutatkozó szövegük alapján alkalmatlan volt, így délutánra már csak öten jelentek meg az állásinterjún. Az első nőnek igazán jó referenciái voltak, csupán annyi volt a baj, hogy heti két alkalommal tudott volna dolgozni, nekem viszont nem részmunkaidősre volt szükségem. A második, velem egykorú szőke hajú, kék szemű lány erőteljes kifőzdei szagot árasztott. Kellemetlenül mozgolódott velem szemben, tördelte az ujjait.

– Ne haragudj, épp munkából jöttem. Tudom, hogy borzasztóan büdös vagyok.

– Miért akarsz váltani? – dőltem előre.

Kérdésem látszólag meglepte, mert elkerekedett a szeme.

– Nem tehetem meg, hogy váltok, de a plusz meló jól jönne.

– Én teljes munkaidős állásra keresek embert. – Feladom. Pedig egyértelműen megfogalmaztam az álláshirdetést.

– Tudom, csak abban bíztam... Á, hagyjuk – legyintett, és megmarkolta a táskáját, készen arra, hogy felálljon. Kíváncsi voltam, miért hajta ennyire túl magát.

– Hány állásod van?

– Három – szegte le a fejét, mintha valami szégyenleteset mondott volna. – Apám nem bánt túl jól a pénzzel, muszáj minden lehetőséget elvállaljak, hogy megéljek, máskülönben nem tudnám kifizetni az albérletet.

– Ha nem vagyok túl indiszkrét, mennyit keresel ezekkel a munkákkal összesen?

Gyors fejszámolásba kezdett. Az összeg, amit mondott, épp arra elég, hogy ne haljon éhen.

– Néha besegítek a virágboltban is. Dekorokat készítek meg csokrokat kötök.

– Dekorokat?

Hevesen bólogatott. Elővette a telefonját, és felém mutatta. A képek között csodás esküvői csokrok, szélcsengők és asztali díszek is voltak.

– Ezek nagyon szépek, tehetséges vagy. Mit szólnál hozzá, ha négyszázzal többet adnék, mint amennyit most keresel? Azzal a feltétellel, hogy csak nekem dolgozol. Mint láthatod, ez egy ajándéküzlet, ahol igazán nagy kincs egy ilyen ember.

Döbbsen elnyitotta a száját, és egy pillanat alatt a szende, visszafogott lányból egy eleven, életvidám csajjá változott.

– Istenem, ez komoly? Végre nem kell a sok tapló részeget elviselnem, se azt a pöffeszkedő hólyagot, aki mindig velem takarított ki a wc-t. – Nagyot sóhajtott, és félrebiccentett fejjel, mosolyogva nézett. – Köszönöm, Amelia.

A rákövetkező héten már Sarah-val együtt ittuk a reggeli kávékat, és jókat nevettünk. Színt hozott az életembe. Olyan pezsgés és életerő sugárzott belőle, ami engem is felvillanyozott. Felüdülés volt a boltban lenni, úgy éreztem, újra élek, míg ha otthon

voltam, Aiden teljes letargiába taszított. Egyik nap azzal állt elő, hogy idén hagyjuk a fenébe a karácsonyt, ne látogassuk meg Charles-t, csak maradjunk otthon kettesben. Sejtettem, így akart kibújni a bátyámmal való találkozás alól. Én kötöttem az ebet a karóhoz. Nem csak Charles-ra voltam kíváncsi, hanem a barát-nőjére, Anjalira is.

– Mert neked mindenki fontosabb nálam! – vágta a fejemhez.

– Ez nem igaz! Mindig elmegyek veled a barátaidhoz...

– Ne hazudj, Amy! Az utóbbi hetekben rájuk sem bagózol, csak az a rohadt bolt létezik a számodra! Mégis mi a szarnak vetted fel azt a picsát, ha ugyanúgy estig melózol?

Magasra szaladt a szemöldököm. Nem láttam értelmét, hogy magyarázkodjak. Mégis mit hitt, hogy mindenki egy csettintésre beletanul a pénztárgép kezelésébe, a rendelések leadásába?

Hátat fordítottam neki, és magamra zártam a fürdő ajtaját. Semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy utánam jöjjön, és tovább magyarázza a hülyeségeit.

Mire végeztem a tusolással, egy rózsacsokor és egy lesütött szempár fogadott.

– Ne haragudj, túlreagáltam – kezdett bele, és már előre tudtam, most jön az a rész, hogy miattam volt a cirkusz. – De azt beláthatnád, hogy nem normális, ha egy nő kimarad éjszakára.

– Nem maradtam ki – tártam szét a karom lemondóan. Tekintetem a kezében szorongatott, celofánba csomagolt nagyfejű rózsákra siklott. Szépek voltak, és minden bizonnyal drágák is, csak sajnos már egyre kevésbé tudtam értékelni Aiden gesztusait. Néha egy-egy veszekedés után virággal vagy csokival lepett

meg, hogy aztán a fejemhez vágja, minden az én hibám, és én volt, hogy elhittem, tényleg így van.

Egy ilyen alkalommal Sarah megkérdezte, hogy mi a bajom. Nem volt nehéz észrevenni, hogy kedvetlen vagyok. Végül kiböktem, mire mérgesen felhorkantott, és annyit mondott: menekülj, mert ez beteg. A normális ember nem csinál ilyet.

Én mégis elviseltem, mert rettegtem, hogy egyedül maradok.

Október esővel és hideggel köszöntött be. Az utcákra lassan leereszkedett a szürkesség, a fák levelei vörösre és aranyra színeződtek, a kirakatok megteltek őszi dekorokkal – tökökkel, gesztenyékkel és meleg fényekkel. A boltban Sarah kacagása töltötte meg a levegőt, ami valahogy mindig megmelengette a szívemet, még akkor is, ha a fáradtság egyre jobban rám nehezedett.

Aznap különösen hosszúra nyúlt a munkaidő. A vásárlók jöttek-mentek, én pedig fáradhatatlanul pakoltam, rendezkedtem.. De ahogy az órák teltek, minden mozdulat egy kicsit több erőfeszítést igényelt.

Amikor végre zárás után magam mögött hagytam a boltot, a hideg szél azonnal az arcomba vágott. Fáradtan húztam magam után a lábaimat. Azt kívántam, bárcsak már otthon lehetnék, egy forró zuhany alatt, messze a világ zajától.

Amint beléptem a házba, éreztem, hogy valami nincs rendben. Aiden a nappali közepén állt, tekintete rám szegeződött, az arckifejezése hideg volt, szinte ijesztő. Még le sem tettem a táskámat, máris megszólalt.

– Megint késő estig maradtál!

A fáradtság végigsöpört rajtam, ahogy megpróbáltam nyugodtan válaszolni. Már megint ugyanaz a vádaskodás. Fájt, hogy

mindig ezt kell hallanom, de most túlságosan kimerült voltam ahhoz, hogy azonnal visszavágjak.

– Aiden, dolgoztam. Az ajándéküzlet mostanában hosszabb nyitvatartással üzemel – kezdtem, remélve, hogy ez elég lesz neki, de láttam a tekintetében, hogy nem hisz nekem. Az arcán eltorzult egy fintor, ahogy közelebb lépett.

– Dolgoztál? Vagy inkább találkozta valakivel? – gúnyolódott. – Tudom, hogy a férfiak hogyan néznek rád. Gondolod, hogy nem vettem észre?

A szavai mintha hideg vízként csaptak volna arcomba. Próbáltam nyugodt maradni, de belül már éledezett a félelmem.

– Ez nem igaz – mondtam remegve, de a hangom vékony és gyenge volt. – Csak dolgoztam, semmi más. Nem találkozom senkivel. Kérlek, Aiden, érts meg...

A szemében valami megvillant, valami, amitől összeszorult a gyomrom. Hirtelen elindult felém. Mielőtt reagálni tudtam volna, megragadta a torkomat.

Pánik szorította össze a mellkasomat. Az ujjai egyre erősebben feszültek a nyakam köré. A szívem vadul vert, a kezeim reflexből a csuklójához kaptak.

– Hazudsz! – ordította. A szorítása olyan erős volt, hogy már fájt, a torkomból kirobbanó levegőtől fuldokoltam.

– Kérlek... – suttogtam kétségbeesetten, a könnyek égetni kezdték a szememet. – Kérlek, Aiden... nem tettem semmit... esküszöm...

A keze szorosan tartott, mintha meg sem hallotta volna a szavaimat. Próbáltam valahogy kiszabadulni, könyörögni, hogy hagyja abba, de a félelem lassan mindent átvett. Azt hiszem,

sosem láttam még ilyen sötétséget a szemében. Ahogy a szorítása egyre erősebbé vált, a félelem zsigeri rémületté nőtt bennem.

Már alig kaptam levegőt, a világ kezdett elhomályosulni körülöttem. Hiába próbáltam eltolni a kezét, az erőm elhagyott. A szemem könnyekkel telt meg, a tüdőm kétségbeesetten sikoltott oxigénért, de szavak már nem jöttek ki a számon.

Hirtelen elengedett, mintha már nem lennék több egy használhatatlan játéknál. Tehetetlenül hátratántorodtam, és éreztem, ahogy a fejem a konyhapult sarkának csapódik.

Összerogytam a padlóra, a testem elernyedte. A világ forogni kezdett körülöttem, és minden egyre homályosabbá vált.

Ezen a napon végérvényesen megváltozott az életem.